

РЕШЕНИЕ

№ 613

гр. Бургас, 09.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет
и първа година в следния състав:

Председател: Росен Д. Парашкевов
Членове: Йорданка Г. Майска
РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от РАДОСТИНА П. ПЕТКОВА Въззивно
гражданско дело № 20212100501766 по описа за 2021 година

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл. от ГПК и е образувано пред настоящата съдебна инстанция по повод въззивна жалба на Р. ИВ. Ж., ЕГН: *****, с адрес: гр. Ш., ул. „Г. Г.“ **, ет. *, ап. *, със съдебен адрес: гр. Бургас, ж.к. „Славейков“, бл. 126, вх. А, ет. 3, офиси 6 и 7 против **решение от 869 от 06.08.2021 г., постановено по гр. дело № 4909/2020 г. по описа на РС-Бургас, В ЧАСТТА МУ**, с която са **отхвърлени** исковите ѝ по **чл. 200 от КТ и чл. 86 от ЗЗД** за осъждане на ответника „МАРТЕН 2005“ ЕООД, ЕИК: 131428733, със седалище и адрес на управление: гр.София, ж.к.“Фондови жилища“, бл.208, вх.4, ап.партер, представляван от управителя Виктория Симеонова Кирова да ѝ заплати обезщетение за претърпени неимуществени вреди – болки и страдания вследствие смъртта на сина ѝ В.П.В., настъпила в резултат на трудова злополука над уважения размер на обезщетението от **180 000лв.** до претендирания размер от **500 000 лв., ведно** със законната лихва, считано от датата на трудова злополука – 29.05.2019г. до окончателното ѝ изплащане.

В жалбата се изразява недоволство от обжалваното решение, в отхвърлителната му част, като се твърди, че в тази част същото е неправилно и незаконосъобразно. Изложени са съображения, че предвид безспорно установената по делото фактическа обстановка, преповторена в жалбата, неправилно районният съд е определил размера на претендираното обезщетение. Иска се отмяна първоинстанционното съдебно решение в обжалваната му отхвърлителна част и постановяване на ново, с което да бъдат изцяло уважени исковите за присъждане на обезщетение за претендираните неимуществени вреди в пълния исков размер от 500 000лв., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на увреждането. В съдебно заседание, въззивницата чрез упълномощения си процесуален представител поддържа въззивната си жалба и моли за отмяна на обжалваното решение в отхвърлителната му част и присъждане в пълен размер на претендираното обезщетение, ведно с разносните по делото.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемото дружество не е депозирало писмен отговор и не е взело становище по жалбата. В съдебно заседание, редовно призовано не изпраща представител. След приключване на съдебното заседание дружеството, чрез адвокатския му представител е депозирало молба с искане за отлагане на делото по съображения за служебна ангажираност за деня по други дела. По молбата съдът приема, че не са налице кумулативните изисквания на чл. 142, ал. 2 от ГПК.

Бургаският окръжен съд, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, по вътрешно убеждение, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Ищцата твърди, че е майка на В.П.В., чиято смърт е настъпила на 29.05.2019г., вследствие токов удар, поради неизправност на захранващото ел. табло в обекта, в който работел сина ѝ, който инцидент е подробно описан в исковата молба и е бил признат за трудова злополука с разпореждане на НОИ. Ищцата е посочила, че вследствие загубата на сина си, който е единственото ѝ дете е преживяла неутешими болки и страдания, като често изпадала в дълги състояния на плач и неутешима скръб, което налагало приемане на медикаменти. Твърди се също, че липсата на опора от изгубения ѝ син е породило чувство за малоценност, безперспективност и чувство за вина и ненужност. Сочи, че изпитвала силно чувство за вина при упражняване на дългогодишната си професия като преподавател по „Реанимационни интензивни сестрински дейности“, като работата ѝ я връщала към спомени за инцидента, т.ч. и че не е могла да допринесе за спасяване на детето си. Счита, че работодателят на синът ѝ следва да ѝ заплати обезщетение за претърпените душевни болки и страдания в размер на сумата от 500 000 лв., ведно със законната лихва от датата на инцидента до окончателното ѝ изплащане.

В законовия едномесечен срок по чл. 131 от ГПК ответното дружество е депозирало писмен отговор, в който е посочило, че не оспорва настъпването на трудовата злополука, така, както се твърди в исковата молба, но е оспорило предявения иск по размер. Изложени са съображения, че пострадалият е допринесъл за настъпване на злополуката, поради проявена от негова страна груба небрежност, вследствие на която на основание чл. 201, ал. 2 от КТ ответникът е поискал намаляване на дължимото обезщетение.

Районният съд е квалифицирал предявените искове с правно основание чл.200 от КТ и чл.86 от ЗЗД.

С обжалваното решение, първоинстанционният съд е уважил частично предявените искове, като е присъдил в полза на ищцата обезщетение за неимуществени вреди в размер на 180 000 лв., ведно със законната лихва от датата на инцидента до окончателното ѝ изплащане, като в останалата част над уважения размер от 180 000 лв. до претендирания от 500 000 лв. искът за главницата е отхвърлен като неоснователен, ведно с акцесорната претенция за законна лихва.

Предмет на въззивно обжалвано е първоинстанционното решение в отхвърлителната му част, като в останалата част същото не е обжалвано и е влязло в законна сила.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка на обжалваното решение, извършена на основание чл.269 от ГПК, не установи съществуването на основания за нищожност или недопустимост, поради което намира, че обжалвания съдебен акт е валиден и допустим.

След съвкупна и самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства, като прецени всички относими доказателства и обсъди въведените в жалбата доводи и възражения, в т.ч. и при съобразяване на принципа на чл. 271, ал. 2, изр. второ от ГПК

настоящата съдебна инстанция намира, че районният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото и изцяло споделя окончателните му правни изводи, към които препраща на основание чл. 272 от ГПК. Предвид това въззивният съд счита, че обжалваното решение следва да бъде потвърдено, като законосъобразно и правилно, като що се касае до наведените оплаквания следва да се изложи следното:

В случая от събраните по делото доказателства безспорно и еднозначно се установява, че на горепосочената дата, време и място по време на работа при ответния работодател при признато трудово правоотношение между страните, синът на ищцата В.П.В. е починал вследствие токов удар, който е в резултат на неизправност на вътрешна електрическа инсталация, който инцидент е признат трудова злополука съгласно чл. 55, ал. 1 от КСО вр. с чл. 200, ал. 1 от КТ.

Констатациите от протокола на НОИ за резултатите от разследването на трудовата злополука относно причините за настъпването ѝ имат обвързваща съда и страните доказателствена стойност съгласно чл. 58, ал. 6 от КСО, тъй като те не са оспорени от страните, в т.ч. не са опровергани в съдебното производство от събрания по делото доказателствен материал, а напротив - потвърждават се от него.

По отношение на възражението на ответника по чл. 201, ал. 2 от КТ, правилно районният съд е приел същото за неоснователно, тъй като от събраните по делото доказателства не е установено да е налице допусната от починалия работник груба небрежност, като мотивите му напълно се споделят от настоящата инстанция. Това означава, че отговорността на работодателя по чл. 200, ал. 1 от КТ е за пълна обезвреда на вредите, причинени вследствие настъпилата трудова злополука.

В случая, безспорно ищцата като майка на починалия е в кръга на лицата, посочени в Постановление № 4/25.V.1961 г. на Пленумът на ВС, с което ВС се е произнесъл, че правилното прилагане на закона изисква за неимуществени вреди да бъдат обезщетявани само най-близките на пострадалия - неговите низходящи /деца/, съпруг и възходящи /родители/, и то след като се установи, че действително са претърпели вреди.

Съгласно задължителните за съдилищата указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с ППВС № 4/1968 г. паричното обезщетение за неимуществени вреди, вследствие смърт се определя от съда по справедливост съгласно чл. 52 от ЗЗД при отчитане на възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и близкия, който търси обезщетение за неимуществени вреди. Посочено е, че като в тази връзка съдът следва да мотивира конкретните обстоятелства, въз основа на които да обоснова преценката си за конкретно определения размер на обезщетението за неимуществени вреди.

По делото е установено че пострадалият работник е единствен син на ищцата, който към момента на злополуката е бил на 26г., в млада възраст, студент, без здравословни проблеми, като двамата с майка му са живеели в общо домакинство и са имали близки отношения и пълноценна емоционална връзка като майка и син. Извършената в първоинстанционното производство съдебно-психиатрична експертиза е дала заключение,

че вследствие инцидента, при който е починал сина ѝ, ищцата страда от посттравматично стресово разстройство, за което не са констатирани предразполагащи фактори, в т.ч. липсват данни за предходно нервотично заболяване. Посочено е, че симптомите на това разстройство се редуцират по интензитет с медикаменти, но въпреки тях наличието им затруднява макар и в по-лека форма ежедневието на ищцата и влошава качеството ѝ на живот и това на близките от семейството ѝ. Ангажираните по делото свидетелски показания установяват, че ищцата е била весел и радостен човек, но след смъртта на сина си е „грохнала“ напълно, не можела да спи, имала суицидни намерения и е започнала да приема лекарства за успокоение.

Взимайки предвид характера и степента на претърпените от ищцата душевни болки и страдания, установени от данните по делото и след извършена преценка по чл. 52 от ЗЗД, настоящата съдебна инстанция счита, че правилно районният съд е определил дължимото ѝ обезщетение в размер на сумата от 180 000 лв., който с оглед гореустановената фактическа обстановка счита за справедлив и съответстващ на преживените от нея неимуществени вреди, разбира се доколкото е възможно тези преживявания да имат паричен еквивалент. Съобразявайки съдебната практика по чл. 52 от ЗЗД съдът счита, че така определения размер на обезвредата е в рамките на обичайно присъжданите от съдилищата размери на обезщетения за неимуществени вреди, при сходни обстоятелства, поради което намира, че с оглед данните по делото липсва основание за присъждане на обезщетение в по-голям размер от присъдената от районния съд сума. Затова искът в останалата част над уважения размер от 180 000 лв. до претендирания от 500 000 лв. се явява неоснователен, поради което правилно е отхвърлен като недоказан, ведно със законната лихва, считано от датата на инцидента до окончателното ѝ изплащане.

С оглед съвпадане на крайните изводи на настоящата съдебна инстанция с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение следва да бъде потвърдено изцяло като правилно, обосновано и законосъобразно.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло решение № 869 от 06.08.2021 г., постановено по гр. дело № 4909/2020 г. по описа на РС-Бургас, в обжалваната му отхвърлителна част.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____